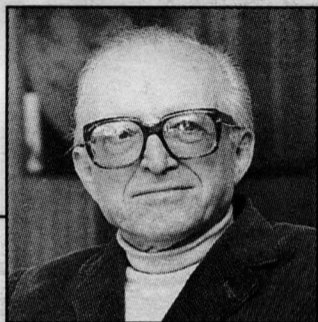

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Embolica que fa fort

És evident que la tecnologia fa progressos espectaculars, però també ho és que té fallades dignes d'eterna recordació. Els avions que van llençar aliments amb paracaigudes, per ajudar els bosnians assetjats pels serbis, van errar la punteria i els subministraments caigueren a la banda contrària, a Sèrbia. Tant parlar-nos de radars i de ginys per a la visió nocturna, i vet aquí que a l'hora de la veritat passen aquestes coses. No se n'ha parlat gaire, però una font d'informació americana digué que un dels pocs paquets que van anar a parar a Bòsnia va matar una vella, que aneu a saber què feia fora de casa en hores foscsants. Hi ha gent que sembla que tingui ganes de buscar-se-la.

El cert és que la tècnica i alguns aspectes de la ciència, al costat de la fascinació que ens solen causar als profans, hi ha vegades que ens escamen i ens desconcerten. Branques científiques com ara l'estadística semblen sovint argila per modelar. Un bon artesà en fa el que vol.

En el recent debat sobre l'atur que tingué lloc a Madrid, el president del govern central es va veure assistit per uns moments d'inspiració que evocaven la finor de les puntes de coixí. Es tractava de polemitzar sobre els tres milions de ciutadans en atur forçós, i la impressió que se'n treia era francament contradictòria. El president digué que s'havien augmentat els llocs de treball per a la joventut i per a les dones, en quantitats de centenars de milers, i que el desbordament de les previsions —en el seu sentit negatiu— era culpa del creixement demogràfic, el qual, com ja se sap, empeny una generació darrera l'altra sense gaire ordre ni concert. Es podria dir que només permet

càlculs a ull. Potser no ho digué ben bé així, però és fàcil de caure en interpretacions variades.

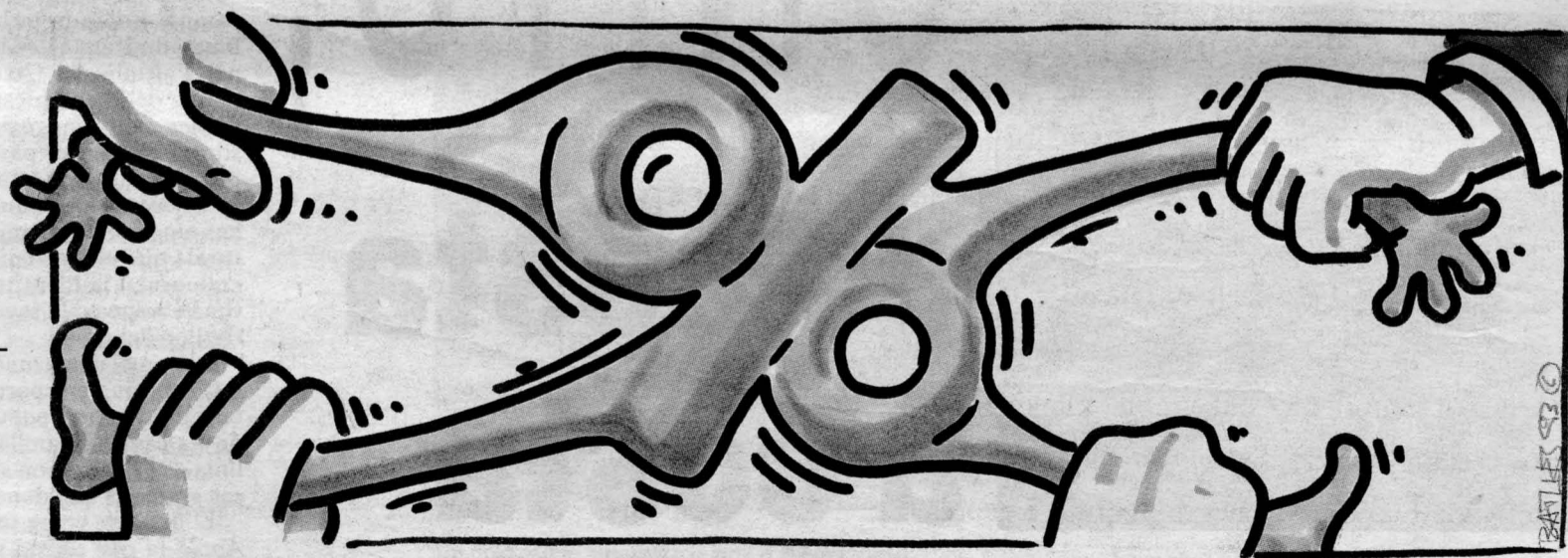
Per la seva banda, el senyor Aznar, cap de l'oposició, també va fer jocs malabars amb els números i aconseguí efectes de molta aparença. Entre els uns i els altres, al final del debat ens van deixar tal com estàvem. Atordits. Com que vaig viure molts anys a Mèxic, prego que se'm permeti de transcriure una frase popular mexicana molt útil per a esquivar compromisos. Fa així: *Puede ser que si o puede ser que no, pero lo más seguro es que quién*

sabe. Per acabar de meravellar-nos, el cap dels socialistes va formular una rèplica inspirada en una cita de Marx, però no del famós polític i pensador, sinó dels germans que protagonitzaren unes pel·lícules còmiques inoblidables.

Tornant a la ductilitat de la ciència estadística, l'endemà mateix de l'esmentada sessió parlamentària, l'empresa Ecotel (suposo que es tracta d'una empresa) va fer públic que el debat sobre l'atur havia tingut una audiència mitjana de 2.371.000 espectadors de TV. Ecotel precisava que fou el programa més seguit de la franja horària corresponent, amb un 22,9 de *share* (percentatge de televisors en ús) i que a dos quarts de nou del vespre es van assolir la xifra de 3.100.000 addictes. Com s'ho deuen fer? Què es això del *share*? Segons el diccionari, vol dir part, porció, participació... Pensar que potser ja tenim el *share* ficat a cada casa i que ens en controla el *zapping* (en el meu cas ben bé d'amagat) m'intranquil·litza.

No sé si, a partir d'ara, abans d'encendre el televisor, no em podré estar de mirar darrera de les portes i dels racons. No fos cas...

Pere Calders

TONI BATLLES